

AGNIESZKA STELMASZYKOVÁ

POKLAD KRÁLOVNY NEFERTITI



ARCHEOLOGICKÉ KRONIKY

Poklad královny Nefertiti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Agnieszka Stelmaszyk
Poklad královny Nefertiti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

I	V písečných dunách	5
II	Báječný objev	7
III	Tajuplné dědictví	13
IV	Předzvěst dobrodružství	20
V	Romantický ctitel	28
VI	Cressida Finchová	37
VII	První egyptské ráno	40
VIII	Po stopách legendy	52
IX	Ve stínu sfingy	65
X	Tajná porada	71
XI	Začíná přituhovat	77
XII	Tajemství Cressidy Finchové	82
XIII	Svatý grál	89
XIV	Fotografování	96
XV	Kdesi na Nilu	106
XVI	Zpráva od Cressidy Finchové	109
XVII	Překvapivý nález	112
XVIII	Vyluštěná šifra	122
XIX	Slzy bohyně	132
XX	Potopa	137
XXI	Žulová vrata	141
XXII	Přece jen pozdě?	144
XXIII	Hra o život	167
XXIV	Únos	175
XXV	Setkání s princem	184
XXVI	Náramek	191
XXVII	Uvěznění	194
XXVIII	Prapodivný přízrak	199
XXIX	Pěst na oko	205
XXX	Nečekaný objev	211
XXXI	Další útěk	218
XXXII	Superofélie	231
XXXIII	Překvapení	236

The page features faint, light gray background sketches. In the upper right, there are several angular, geometric shapes that resemble stylized architectural elements or abstract forms. In the lower left, there is a sketch of a stylized eye with a curved line above it, and below that, a series of horizontal lines of varying lengths, possibly representing a row of teeth or a comb.

Krzyškovi,

mému nejdražšímu pokladu.

A. S.

KAPITOLA 1

V písečných dunách

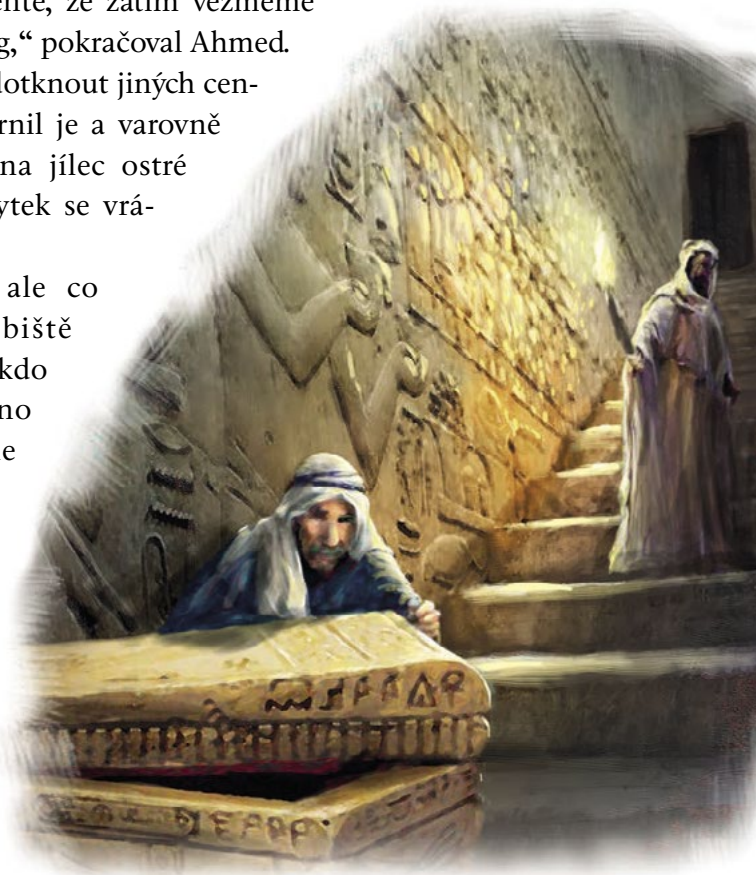
„Je čas!“ Ahmed udělal znamení. Jeho černé oči se zlověstně zaleskly v krvavě rudé záři ohniště, u kterého sedělo několik mužů. Vypadali jako beduíni.

Byla tmavá, chladná noc a poušť, která se rozkládala okolo pohřebiště, zase tichá a děsivá.

„Nezapomeňte, že zatím vezmeme jenom sarkofág,“ pokračoval Ahmed.

„Opovažte se dotknout jiných cen-
ností!“ upozornil je a varovně
položil ruku na jílec ostré
dýky. „Pro zbytek se vrá-
tíme později.“

„Ahmede, ale co
když pohřebiště
najde ještě někdo
jiný a všechno
nám vyfoukne
před nosem?“
zeptal se Ali
prozíravě.





Sarkofág:

kamenná rakev, do které se vkládala dřevěná schrána s mumii zemřelého. Sarkofág si mohli dovolit pouze ti nejbohatší Egypťané.

„O to se postarám, aby tudy nikdo necoural,“ odpověděl s ironickým úšklebkem Ahmed. „Do práce! Zbytečně bychom proklábosili celou noc. Kupec už na nás čeká. Jalla! Do toho!“

Každý z mužů si připálil pochodeň ve vyhasínajícím ohništi. Potom žhavé uhlíky zasypali pískem.

Ahmed s Alim odhalili zamaskovaný vchod do hrobky vykutané do nitra skály. Před očima se jim objevily schody. Po chvíli všichni sestoupili do podzemního tunelu.

Uplynula hodina, než se zase objevili. Ovšem nevraceli se s prázdnými rukama.

Na ramenou nesli těžký sarkofág z ry-

zího zlata...

„Trochu života do toho umírání!“ popoháněl je Ahmed, který s pochodní v ruce kráčet v čele zástupu. „Vy dva zůstanete na stráži!“ ukázal na dva ozbrojené společníky. „A ať vás nenapadne nějaká hloupost,“ podíval se na muže významným pohledem. „Jinak vaše kosti pohltí poušť, to vám slibuju!“ pohrozil.

Strážci poslušně přikývli.

„Jsme zpátky co nevidět,“ řekl Ahmed.

Otočil se a po chvíli zmizel v tmavé poušti i s celým zástupem, který nesl zlatý sarkofág...

KAPITOLA 2

Báječný objev

Slečna Ofélie Lýčková hned zrána vběhla do Annina pokoje a prudce vytáhla rolety.

„Alou z postele, lenochu, snídaně je dávno na stole! Snad nechceš přijít pozdě do školy, má milá?“ Energický hlas opatrovatelky dívenku probudil.

A co by ne? Pomyslela si Anička trucovitě, ale radši to neříkala nahlas, aby si nevysloužila brčení slečny Ofélie, která





už týden měla na povel dům Ostrovských. Vždycky když Aniččini rodiče někam vyrazili, pak tahle drobná, neuvěřitelně energická blondýnka vedla domácnost a starala se o děti. Dohlížela hlavně na to, jestli mají čisté uši a napsané úkoly. Ani tentokrát to nebylo jinak: Pořád uši a úkoly.

„Podívej se na nebe a řekni, jaké jsou tam dneska mraky!“ nadhodila slečna Ofélie. Naposledy s Annou probírala počasí a podnebí.

Proto ten zvláštní dotaz.

Anna vážně neměla takhle po ránu chuť na žádnou mrakologii. Doufala, že se rodiče co nejdříve vrátí z vědecké konference v Paříži a tahle ranní muka konečně přestanou.

„Podívej se pořádně a řekni, co tam vidíš? Je to cumulonimbus, cumulus, cirrus anebo stratus?“ zkoušela ji slečna Ofélie.

„Leda tak prdlajs,“ odpověděla Anna bez rozmyslu, když se podívala na modré, vymetené nebe.

„No tohle!“ ohradila se Ofélie a přitom pokrčila rameny. Pak si něco zabručela pod nosem a odešla do kuchyně.

Anna se začala oblékat. V jejím pokoji byl snad staletý nepořádek, takže měla jako vždycky problém najít ponožky stejného páru. Napřed se podívala, jestli náhodou nevisí

na malířském stojanu u okna. Tam ale nebyly, takže se podívala i na stůl s paletou, barevnými tubami a štětci. Ale ani tam, ani pod hromádkou rozházených papírů nenašla to, co hledala. Celý pokoj vypadal jako obrovský ateliér. I když byla Anička okouzlující bytost, rozhodně nepatřila k dívkám, kterým by záleželo na pořádku, a všechny svoje výkresy nechávala ležet různě kolem. Říkala si, že když každou chvíli kreslila nebo malovala, tak proč by to všechno měla uklízet.

Jakmile se správné ponožky octly na správných nohou, mohla konečně vyrazit na snídani.

U stolu už seděl její starší bratr Barťas a četl noviny.

„Čau mrně,“ pozdravil sestru zvesela. Na rozdíl od Anny z něj vyzařovala dobrá nálada.

„Neříkej mi mrně!“ rozzlobila se Anička. „Nejsem přece malá holka!“

„Ach, promiňte, madam! Zapomněl jsem, že už vám bylo osm let!“ Barťas vstal od stolu a rytířsky jí vysekl hlubokou poklonu. Pak sestře nalil do misky mléko a nasypal hrst oblíbených lupínků. „Zrovna jsem se dočetl něco ohromně zajímavého,“ změnil téma a zapíchl prst do novin. „Zajímalo by mě, jestli o tom rodiče ví,“ řekl zamyšleně.

„O čem?“ Anička okamžitě ožila.

„V Egyptě se našla nová hrobka!“ řekl nadšeně. „Poslouchej.“

2 Ze světa

Báječný objev v Egyptě!

Podle Artemidy Nayarové, naší zpravodajky v Káhiře, byla ve starověké nekropoli v El Amarně nalezena nová, dosud neobjevená hrobka. Připomínáme, že El Amarna je moderní název starověkého města Achetaton, které leželo ve středním Egyptě.

Město nechal postavit Amenhotep IV., faraon 18. dynastie.

Amenhotep IV., známý spíše jako Achnaton, bývá považován za kacířského faraona, protože provedl velký náboženský převrat. Prikázal svému lidu uctívat pouze jediného boha Atona, známého slunečním kotoučem. Spoustu jiných bohů odsunul do ústraní a znepřátelil si tím mocné Amonovy kněží.

Pro svého boha slunce nechal Achnaton postavit nové hlavní město, Achetaton (Atonův obzor). Město vzniklo za pouhých několik let. Nacházelo se na levém břehu Nilu, na rovné poušti obklopené kopci. Faraon opustil Théby a spolu se svojí rodinou a královským dvorem se do města přestěhoval.



Achetaton:

Město Achetaton („Atonův obzor“) bylo postaveno cca 1350 př. n. l. na příkaz faraona Achnatona, a to v neúrodném údolí mezi kopci. Jeho současný název El Amarna pochází z názvu beduínského kmene Beni Amran, který toto místo obýval v 18. stol. Tehdy vznikly první mapy Achetatonu. Zasloužili se o to kartografové, kteří sem přišli spolu s armádou Napoleona Bonaparte.

Několik let po smrti Achnatona a jeho proslulé manželky Nefertiti se Egypťané vrátili k původní víře a Thébám se vrátil status náboženského hlavního města. Achetaton byl opuštěn. Brzy jej nástupci kacířského faraona srovnali se zemí.

Dnes už ve městě nejsou překrásné paláce ani chrámy. Pouze pouštní písek zpívá o jeho síle a nezměrných bohatstvích.

K slunečnímu manželskému páru se váže spousta otazníků a tajemství. Dodnes se nepodařilo najít hrobku slavné Nefertiti. Nikdo neví, kde spočívají její ostatky, ačkoli existuje několik teorií. Třeba se něco dozvíme díky nejnovějšímu objevu. Všechno nasvědčuje tomu, že hrobka nalezená před několika dny, která byla prozatím označena jako X, patřila někomu z královské rodiny. Byla umístěna nedaleko hrobky krále Achnatona.

V hrobce X ovšem nebyl žádný sarkofág ani žádné cennosti. Pravděpodobně byla vyrabována již ve starověku. Egyptolog a generální tajemník Nejvyšší rady pro památky Egypta, dr. Zahi Hawass, který se na místo dostavil, se ovšem domnívá, že z této hrobky ukradli

všechny cenné věci zloději současní, a to celkem nedávno.

Pokud tomu tak opravdu bylo, nabízí se otázka, kde se cenné artefakty nacházejí nyní. Na odpověď také čeká záhada majitele hrobky. Na stěnách jsou sice vyryté kartuše, ale majitelovo jméno z nich bylo odstraněno.

Prozkoumáním tohoto neobyčejného případu bude pověřena speciální komise složená z nejlepších odborníků. Dr. Zahi Hawass zdůrazňuje, že všechny chybějící předměty mají nevyčíslitelnou hodnotu a je nezbytné, aby se dostaly do muzea v Káhiře, kde je jejich místo. Pokud ovšem byly prodány na černém trhu sběratelům umění, možná se ztratí navěky. Pro vědu by to znamenalo citelnou ztrátu.

Doufejme, že se celá událost rychle vysvětlí. O průběhu vás budeme informovat.

Kartuše: oválný rámeček, do nějž se vpisovalo jméno faraona.

Barťas se odmlčel.

„Myslíš, že v té hrobce byl vážně nějaký poklad?“ zeptala se Anička se zatajeným dechem.

„Kdoví,“ odpověděl její bratr šalamounsky.

„Kdybychom tam byli, určitě bychom na to přišli,“ pro-
nesla odhodlaně dívka. „Stejně jako tehdy, když se v muzeu
ztratil obraz, nebo když pan Valentin našel na poli střepy a ne-
věděl, co si s nimi má počít.“

„My ale přece nejsme v Egyptě! Jsme v Královském Zálesí
a naši jsou v Paříži!“ povzdychl si Barťas zklamaně.

Přeložil noviny napůl a vstal od stolu.

„Tak se zatím měj, mrně!“ pozdravil sestru něžně. „Musím
vyrazit o něco dřív, půjdu ještě před školou na koupák,“ řekl
ještě a v mžiku byl tentam.

Ten to vychytil, řekla si Anička závistivě. Může chodit
na koupaliště, kdy se mu zlíbí, je v Rytířském bratrstvu a šer-
muje se svými kamarády.

„Taky bych chtěla, aby mi bylo dvanáct roků! Konečně
bych si mohla dělat, co chci!“ zabručela nakvašeně.

V tu chvíli vešla do dveří slečna Lýčková.

„Aničko, musíme jít! Přestaň se nimrat v tom jídle, nebo
přijdeme pozdě! Čas se kvůli nám nezastaví!“ řekla a přísně
se podívala na hodinky.

Anička urychleně spolkla poslední lžici lupínků a zamum-
lala si pod nosem:

„Jako bych si tady mohla dělat, co chci!“

Tajuplné dědictví

V překrásném zámku Highclere v malebném městečku Newbery v jihoanglickém hrabství Berkshire usrkávala lady Ginevra Carnarvonová z malé lžičky svůj odpolední čaj. Na oblém stolku před ní leželo silné, v kůži vázané album. Muselo být velice staré, protože zlaté zdobení se na některých místech odíralo. Lady Ginevra si album prohlížela ráda. Uvnitř byly pečlivě nalepené fotografie jejího slavného předka, pátého hraběte George Carnarvona.

Starší paní si prohlížela černobílou fotografii,



**George Edward Stanhope
Molyneux Herbert,
pátý hrabě z Carnarvonu**

se narodil 26. června 1866. Byl známý svojí láskou k autům a závodění. Tato vášeň se stala příčinou strašlivé nehody, která se stala v roce 1901. Jako zárazem unikl smrti, už se ale nikdy plně nezotavil. Trpěl častými nemocemi plic, a proto mu lékař doporučil ozdravnou cestu do Egypta. Horký, suchý vzduch měl hraběti prospět. Starověké památky rodiny faraónů na něj ohromně zapůsobili a vyvolaly v něm zálibu ve sbírání egyptských pamětihodností. Stal se amatérským archeologem, uspořádal také několik archeologických vykopávek. Chyběly mu ovšem potřebné zkušenosti a vědomosti. Zaměstnal proto jiného Angličana, Howarda Cartera. Brzy začali kopat v Údolí králů, za což byli odměněni neobyčejným nálezem Tutanchamonova hrobu. Carnarvon zemřel 5. dubna 1923.

Artefakt: předmět, který vytvořil nebo používal člověk a který byl objeven při archeologických vykopávkách.



Howard Carter

se narodil 9. května 1874 v Bromptonu v Anglii. Nebyl sice příliš vzdělaný, díky svému obrovskému odhodlání, zápalu a neobyčejným schopnostem se stal archeologem proslulým po celém světě. Svoji kariéru začínal zaznamenáváním nápisů a maleb v egyptských hrobkách. V roce 1914 uspořádal spolu s hrabětem z Carnarvonu vykopávky v Údolí králů. 4. listopadu 1922 našla Carterova skupina pod sesutou půdou první schod do Tutanchamonovy hrobky. Nacházely se v něm tři tisíce let staré netknuté poklady nevyčísitelné hodnoty. Howard Carter strávil zbytek svého života zkoumáním, ilustrováním, konzervací a katalogizací všech památek z hrobky. Díky němu se dochovaly do naší doby a další a další generace si mohou prohlížet jejich propracovanost a krásu. Carter zemřel 2. března 1939.

na které se lord spolu s archeologem Howardem Carterem pyšně usmívali před vstupem do Tutanchamonovy hrobky. Na další fotografii byla slavná zlatá maska mladičkého faraona, jeho zlatý trůn a celá řada dalších překrásných artefaktů z hrobky.

„Thutmosíku, podívej, tohle byl největší objev všech dob!“ řekla lady Ginevra svému milovanému zrzavému perskému kocourovi, který seděl na čalouněné stoličce opodál.

Thutmosík loupl zeleným okem na fotografii a zamňoulkal, jako by se svojí paničkou plně souhlasil.

„V ranních zprávách v rádiu říkali něco o objevu další hrobky v El Amarně v Egyptě,“ řekla zase lady Thutmosíkovi. „Ale nenašly se v něm žádné poklady,“ pokrčila rameny. „Takový objev nesahá Georgovu objevu ani po kotníky!“ prskla

a kocour znovu zamňoukal na souhlas.

Hraběnka ještě chvíli přemýšlela a potom zavřela album. Vstala a pomalu odešla ke knihovně. Thutmosík lehce seskočil ze stoličky a vyrazil za paničkou. Nešlo mu pod nos, když nebyli spolu.

Zámek Highclere, který už po celé generace patřil rodině hraběnky Carnarvonové, se pyšnil nádhernou knihovnou s tisíci vzácných svazků. Regály a prosklené vitríny byly naplněny vyrovnanými řadami knih.

Lady Ginevra umístila album s fotografiemi do police, když jí padla do oka jedna z knih. Byl to velmi silný svazek. Co byl ale zač? Na hřbetě nebylo uvedeno ani jméno autora, ani název knihy. Možná proto si jej hraběnka nikdy předtím nevšimla. Od malička žila na zámku Highclere, ale nemohla si vzpomenout, že by knihu vůbec někdy četla.

Popadla ji obrovská zvědavost.

Knihy byla dost vysoko a stará paní si musela k polici přisunout skládací schůdky. Trochu zavravorala, když vyšplhala nahoru, ale naštěstí se jí podařilo objemnou knihu z knihovny vytáhnout.

Hraběnka se usadila s tajuplnou knihou v rukou.

Sfoukla prach z desek a pečlivě si prohlédla popraskanou kůži, v které byla kniha vázaná.



Poté ji konečně otevřela...

„Co je to?!“ Nanejvýš překvapená hraběnka si prohlížela titulní stránku. Něco takového opravdu nikdy neviděla.

Thutmosík znepokojeně vyskočil na opěradlo křesla a zaujatě pohlédl na lady Ginevru.

„Ach bože!“ vykřikla.

Uvnitř knihy zela obrovská díra. Byla na všech čtyřech stranách pečlivě vyříznutá skrz všechny stránky knihy. Uvnitř byl jako v krabičce uzavřený úlomek vápence. Hraběnka jej vyndala a pak si všimla papíru poskládaného do čtverečku, který byl pod ním.

Držela oba předměty na klíně a nevěřicně kroutila hlavou.

Nakonec opatrně otevřela zažloutlý list papíru.

„To není možné!“ vydechla šokovaně.

Srdce měla až v krku.

Hraběnka okamžitě poznala rukopis lorda Carnarvona!

Na papírku stály pouze dvě věty, a to drobným rukopisem: *Poklad královny Nefertiti. Legenda o šperku je pravdivá.*

„Co to má pro všechno na světě znamenat?! Ničemu nerozumím!“ Lady Ginevra měla v hlavě čím dál větší zmatek. Dobře věděla, že zámek Highclere skrýval nejednu záhadu, ale ani ji nenapadlo, že se náhodou dostane na stopu jedné z nich!

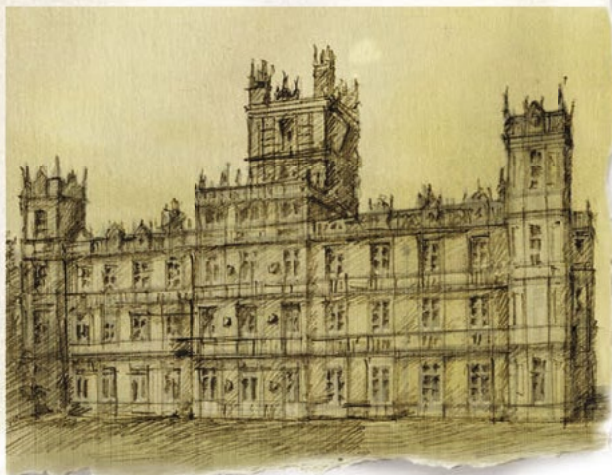
„Copak je to za kámen?“ Lady obrátila úlomek vápence.

Pozorně si jej prohlížela, po chvíli už ovšem nebylo po-



Zámek Highclere...

Sídlo lorda z Carnarvonu je zastřeno rouškou tajemství a je spojeno s neobyčejnými událostmi. Mnoho let po smrti hraběte objevil majordomus Robert Taylor nečekanou věc. V tajné skrýši našel sbírku egyptských pamětihodností. Vázy, pečeti, náhrdelníky, papyrus, figurky zvané vešeby a celou řadu dalších drahocenných předmětů. Poslední kousek ze sbírky byl nalezen v roce 1989 ve zvláštní schránce na pistole. Byl to však skutečně poslední z nich?



chyb. Samozřejmě! Tohle byl starověký egyptský ostrakon! Papyrus byl drahý, a tak Egypťané používali k různým zápiskům a poznámkám úlomky hornin nebo hliněné tabulky.

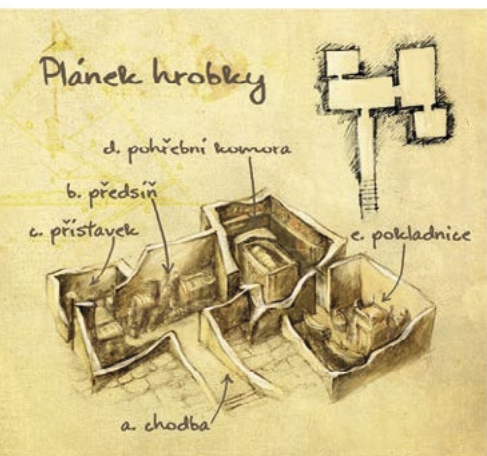
Na ostrakonů byla zvláštní starověká kresba.

„Připomíná mi to nějaký pláněk.“ Lady Ginevra otáčela ostrakon ze všech stran a prohlížela si kresbu ze všech možných úhlů. „Něco mi, Thutmosíku, říká, že tohle je pláněk hrobky!“ řekla lady Ginevra překvapeně.

Hraběnka se v egyptském umění vyzнала stejně jako její předek.



Vešeby: figurky služebných, které se vkládaly do hrobky k sarkofágu. Služebníci měli vykonat za zemřelého práci, kterou by mu po smrti mohli bohové udělit.



„Podívej, Thutmosíku!“ ukázala kocourovi svůj nález.

Thutmosík si opatrně přivoněl k ostrakonů a zamňoukal.

Hraběnka se hluboce zamyslela.

Chvíli si myslela, že je to náčrtek nebo přesný plán Tutanchamonovy hrobky. Lord Carnarvon s Howardem Carterem po něm

pátrali spoustu let. Dlouho před jejich slavným objevem nacházeli na různých jiných místech a v dalších hrobkách předměty se jménem mladého faraona. To proto Howard Carter tak tvrdohlavě pátral po místě Tutanchamonova odpočinku, přestože se mu dlouho nedařilo. Měl předtuchu, že se musí nacházet v Údolí králů. Co když je tedy tento ostrakon jeden z předmětů, které Carter našel ještě před Tutanchamonem? přemýšlela lady Ginevra.

Po chvíli ovšem učinila závěr, že to není možné. Tutanchamonova hrobka obsahovala pouze čtyři místnosti: předsálí, boční komoru, pokladnici a pohřební komoru. Na krále to byla velmi malá hrobka. Navíc bylo zřejmé, že byla připravena narychlo a původně byla určena někomu jinému. Nestihly se ani řádně vyzdobit stěny a rituální malby se nacházely pouze v komoře se sarkofágem. Je pravděpodobné, že Tutanchamon zemřel náhle a nečekaně.

Kresba na ostrakoně, který lady Ginevra držela, znázorňovala mnohem větší hrobku. Skládala se z několika míst-

ností v několika úrovních! Vypadala skoro jako plán nějakého chrámu!

Že by lord Carnarvon s Howardem Carterem byli na stopě *dalšího pokladu? Šperku královny Nefertiti?* odvážila se pomyslet lady Ginevra.

Hraběnka se dobře pamatovala, že Howard Carter začínal svůj archeologický příběh v El Amarně, tedy ve starověkém Achetatonu, kde žila Nefertiti. Na území starobylého města zakresloval plánek cest. *Co když ostrakon nalezl zrovna tam a o mnoho let později se chtěl s lordem Carnarvonem pokusit najít šperk, o kterém se píše na vzkazu? Co když jej nenašli, protože hraběte z Carnarvonu zasáhla Tutanchamonova kletba?* přemýšlela hraběnka dál.

Stará dáma se otřásla. Legenda o kletbě dodnes vrtala v hlavě pověřčivým členům rodiny. Lady Ginevra však učinila smělé rozhodnutí:

„Thutmosíku, tomuhle musíme přijít na kloub!“ oznámila kocourovi.

tb a Faraona?



Několik měsíců po otevření Tutanchamonovy hrobky v Údolí králů svět zaskočila zpráva o kletbě, kterou mumie seslala. Mladý faraon se měl pomstít těm, kteří se opovážili narušit jeho věčný odpočinek.

Tisk přinášel zprávy o tajemných úmrtích lidí spojených s archeologickými pracemi na hrobce. Jako první zemřel sám hrabě z Carnarvonu. Říkalo se, že když zemřel, zhasla světla v celé Káhiře a jeho věrný pes, který zůstal v Londýně, začal zoufale výt, načež zahynul i on. Příčinou smrti bylo pokousání hmyzem. Do ranky se dostala nečistota, která vyvolala infekci, a hrabě dostal zápal plic, na který lord Carnarvon zemřel. Jsou ovšem i tací, kteří se domnívají, že kletba byla skutečná...

KAPITOLA 4

Předzvěst dobrodružství

Po vyučování měla na Aničku počkat jako obvykle slečna Ofélie, tentokrát se ale stalo něco jiného. Před vchodem do školy stál strejda Richard! Přesněji seděl na koni! Měl na sobě drátěnou košili a vysoké holínky. Z ramenou mu splyval dlouhý červený plášť s bílým orlem s korunou na pravém rameni. Bylo to něco tak nevídaného, že se před vchodem shromáždili skoro všichni žáci.

„Strejdo?“ Anička nemohla uvěřit vlastním očím.



„Ty máš báječného strejdu!“ vypískla závistivě Hedvika, Aniččina kamarádka. „Za takového bych dala nevím co!“

„Ani náhodou, tohle je limitovaná edice,“ rozesmál se Barťas, který se zrovna objevil dívkám za zády.

„Asi měl na zámku důležité hosty a nestihl se převléknout,“ domyslela si Anička, proč má jejich strýc, nejvýstřednější člověk ve městě, takové podivné oblečení.

Strýc Richard byl ředitel Regionálního muzea, které se nacházelo v rekonstruovaném středověkém zámku. Svoji neobvyklou vášní ke všemu středověkému nakazil mládež v celém Královském Zálesí. Založil dokonce Rytířské bratrstvo, do kterého se přihlásil nejen Barťas a spousta dalších kluků, ale i děvčata. Jednou mu někdo řekl Kastelán, a už mu to zůstalo.

V poslední době neměl strýc na Aničku s Barťasem čas, měl totiž na starosti Mezinárodní rytířský turnaj. Proto byli oba sourozenci tak překvapení, když zahlédli Kastelána před školou.

A Kastelán měl toho dne opravdu ránu. Důstojně seděl na svém šedákovi jménem Landor a se zvednutým hledím pozoroval Aničku a Barťase.

„Je zvláštní, že přijel zrovna on. Vždyť pro nás měla přijít slečna Ofélie!“ Aničce změna v plánu nešla pod nos. „Doufám, že jí nic není. A rodičům taky ne!“

„Neměj strach, určitě je všechno v pořádku,“ chytil Barťas sestru kolem ramen. Sám ale pocítil lehkou nejistotu.

Sourozenci přispěchali k rytíři.

„Přijel jsi k nám na návštěvu?“ zeptal se Barťas.



Kastelán sesedl z koně a přidržel jej za uzdu.

„Copak se to nesmí, lumpíci?“ zasmál se, prohrábl synovci vlasy a políbil Aničku na tváře.

„Myslela jsem, že se rodičům něco stalo. Nebo Ofélii.“ Dívka se pozorně zadívala strýci do očí.

„Ujišťuju vás, že vaši jsou zdraví jako rybičky,“ řekl Kastelán tónem, který je uklidnil. „A slečna Ofélie jakbysmet,“ dodal a pak si trochu rozpačitě odkašlal.

„No tak dobře, máte vlastně pravdu. Nejsem tady jenom tak náhodou...“

Anna s Barťasem se na sebe podívali.

Jejich strýc se opatrně rozhlédl, jako by se ujišťoval, že ho nikdo nesleduje, a naklonil se k uším obou dětí a zašeptal:

„Chci vám říct něco důležitého...“

„A co?“ zeptali se sourozenci svorně.

„Váš otec mi ráno volal z Paříže...“

„Ale proč nezavolal nám?!“ zeptala se Anička vyčítavě.

„Určitě se vám také ozve,“ uklidňoval ji strýc. „Byli jste přece ve škole. A tohle bylo naléhavé.“

„Ježkovy oči, co by mohlo být takhle naléhavé?“ přemýšlel Barťas nahlas.

„Rodiče tam určitě musí zůstat déle a nepřijedou v sobotu,“ začala si Anička dělat starosti.

„Trefa!“ odpověděl Kastelán a Anička okamžitě posmutněla. Strýc jí ale položil ruku na rameno a dodal tichým hlasem. „Máma s tátou dostali zvláštní zprávu z Káhiry a museli okamžitě vyrazit na cestu. Přímo z Paříže!“

„Ale ne!“ vyjekla Anička a do očí jí vylouzly dvě slzy. Doufala, že o víkendu už budou všichni spolu.

„Ale...“ pokračoval strýc s veselým výrazem ve tváři, „vím o něčem, co vám udělá radost.“

Sourozenci se na sebe znovu podívali.

„A co?“

„Vy přece poletíte do Egypta taky! Potkáte se s rodiči v Káhíře!“

„Hurá!“ zajásala Anička.

„Pst!“ Kastelán si varovně položil prst na rty a znovu se rozrušeně rozhlédl. „Pojďme kousek dál, tady se na nás všichni dívají,“ řekl a pohybem hlavy ukázal na ostatní žáky, kteří na nich doslova viseli očima. Popotáhl Landora za uzdu a vyrazil k tišší uličce.

Anna zmlkla a překvapeně se podívala na strýčka. Potom ho poslušně následovala.

„Stalo se snad přece jen něco?“ Barťas popotáhl Kastelána za klopou pláště. Jeho dnešní ještě podivnější chování než obvykle mu nešlo do hlavy.



„Ale kdepak, kdepak,“ řekl strýc energicky. „Nemějte strach, jde prostě o nějaký objev v Egyptě. Pozvali vaše, aby to pořádně prozkoumali, jenomže...“ Na chvíli se odmlčel a potom spiklenecky dodal: „Všechno je to přísně tajné!“

Anna pocítila, jak jí vzrušením naskakuje husí kůže. Byla to ta nejlepší předzvěst dobrodružství, jakou mohla v celém Královském Zálesí dostat.

„Pojedeš s námi, strejdo?“ Aničce připadalo, že je to jasné, když s rodiči

jet nemůžou. V takových případech Kastelán děti vždycky doprovázel. Jezdil často s celou rodinou a účastnil se nejrůznějších archeologických výprav svého bratra a švagrové, kteří byli archeologové. Vozil z nich spoustu zajímavých exponátů pro svoje muzeum na zámku.

„Tentokrát ne, zlatička. Pojede s vámi slečna Ofélie,“ usmál se Kastelán pod nosem. „Nemůžu. Chystá se totiž ten turnaj. Přijdou hosté z celé Evropy, musím všechno připravit. Nezlobte se, ale tentokrát s vámi nemůžu,“ pokrčil bezradně rameny.

Anně bylo do breku.

Barťas se zasmál, když viděl sestřin nešťastný výraz.

„Ale prosím tě, vždyť to nebude tak zlé,“ poplácal sestru po zádech.

„To zrovna!“ zabručela.

Jakmile se dozvěděla, že pojedou do Egypta, doufala, že to budou takové malé prázdniny během školního roku. Ale přítomnost slečny Ofélie ji vyvedla z omylu. Znamenalo to totiž, že ani jí, ani Barťasovi nedá jejich opatrovatelka a domácí učitelka v jednom pohov ani na půl vteřiny. Bude pořád kontrolovat, jestli mají čisté uši, a nacpe jim do hlavy všechno, co by se dozvěděli ve škole, a pro všechny případy ještě i něco dopředu! Dívenka si představovala, jak se jí Ofélie v letadle ptá na jednotlivé typy mraků! *Během několikahodinového letu ze mě udělá špičkového mrakologa*, bručela si Anička pod nosem.

„Kde je vlastně Ofélie, že pro nás nemohla přijít?“ zajímal se Barťas.

„Bálí se,“ odpověděl Kastelán. „Momentálně je ale na nákupech. Když jí vaši dali vědět, že s vámi poletí do Egypta, Ofélie okamžitě běžela nakupovat. Tvrdí, že nemá co na sebe! Ach, ty ženy,“ kroutil Kastelán hlavou. „Říkal jsem jí, že

vždycky vypadá dobře, ale ona mě vůbec neposlouchá,“ povzdechl si zasněně.

Barťas se v duchu usmál. Už dávno si s Aničkou všimli, že se slečna Ofélie strýčkovi líbí. Byl pořád svobodný.

„Vy se ale také koukejte jít sbalit!“ změnil strýček téma.

Zrovna se zastavili před kovanou brankou ozdobenou složitými klikyháky. Vedla ke staré, krásné vile, kde Anička s Barťasem bydleli. Vilu obklopovaly stromy a hustá, tak trochu tajemná zahrada. Anička měla tenhle dům hrozně ráda a říkala mu Jantarová vila.

„Odvedu teď Landora do stáje,“ řekl Kastelán. „Pak vám přijedu pomoci s balením,“ mrkl na obě děti. „Ach jo, trochu vám ten výlet závidím,“ povzdechl si. „Uvidíte pyramidy a všechny ty úžasné památky!“ pokýval uznale hlavou. „A málem bych zapomněl!“ Strýček se klepl do přílby. „V Káhiře se také potkáte s kamarády z Anglie!“

„S Mary Jane? S Jimem a Martinem?“ vyhrkla Anička všechna jejich jména, aby se ujistila.

S kamarády z Anglie se naposledy viděli skoro před rokem! To je přece jen dlouhá doba a už se jí po nich stýskalo.

„To je geniální!“ zvolal Barťas.

„Věděl jsem, že vám to udělá radost!“ Strýc Richard se usmál, když viděl, jak zareagovali. „A Melindu a sira Edmunda,“ Kastelán měl na mysli rodiče Mary Jane, Jima a Martina, „pozvali do Egypta také. Vypadá to, že s Gardnerovými strávíte několik fantastických dní! A jak vás znám, určitě prožijete spoustu dobrodružství,“ mrkl na ně významně.

„No to doufám!“ Anička měla takovou radost, že jí zčervenaly tváře.

„Jenom nezapomeňte přivést nějakou památku do našeho Regionálního muzea,“ přikázal Kastelán.

„Samozřejmě, strejdo, určitě pro tebe něco ze země faraonů přivezeme,“ slíbil Barťas slavnostně. Pak otevřel branku a oba sourozenci odhopkali do domu.

Anička se ještě zastavila na verandě a zamávala strýčkovi na rozloučenou. Chvilí tam stála a sledovala, jak Kastelán nasedá na koně a uhání směrem k pahorku, na kterém se tyčí majestátní zámek. Strýčkův červený plášť se třepotal ve vzduchu.

„Rozhodně si nesmím zapomenout vzít Archeologickou kroniku!“ řekla si Anna, pak vešla do domu a vyběhla po schodech do svého pokoje v podkroví.

Zadýchaná Anička se postavila před komodu, v jejíž zásuvce ležela úplně na dně veliká těžká kniha...

KAPITOLA 5

Romantický ctitel

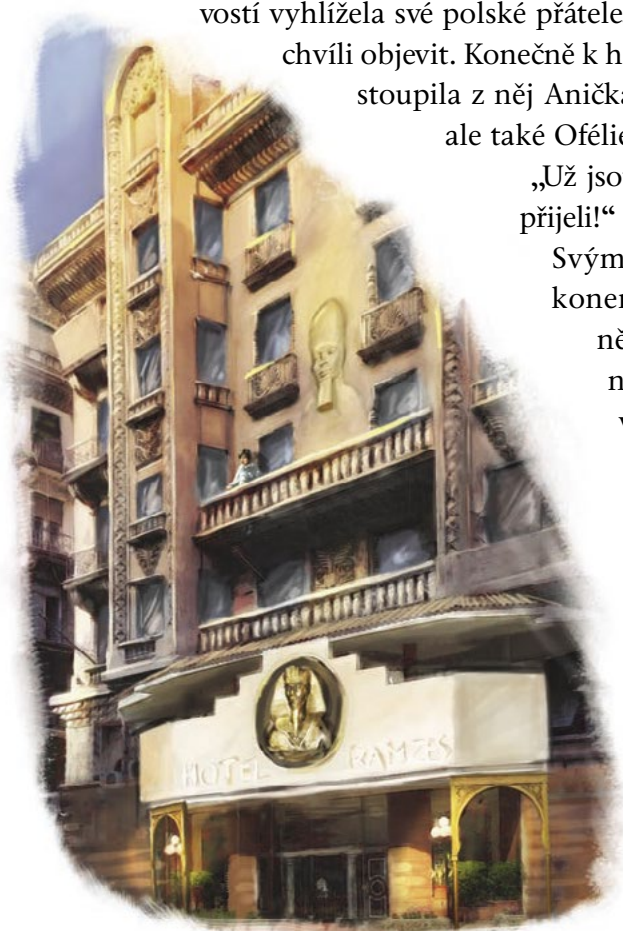
V Káhiře bylo pozdní odpoledne. Přestože egyptské slunce pořád nemilosrdně páliło, Mary Jane Gardnerová už delší dobu postávala na terase hotelu Ramses. S velikou netrpělivostí vyhlížela své polské přátele, kteří se měli každou chvíli objevit. Konečně k hotelu přijelo auto. Vystoupila z něj Anička s Bartásem a rodiči, ale také Ofélie Lýčková.

„Už jsou tady! Mami, tati, už přijeli!“ volala Mary Jane.

Svým zbrusu novým nikonem okamžitě pořídila několik fotek, aby měla na příjezd kamarádů věčnou památku.

„Vážně už jsou tady?“ Mladší bratři Mary Jane přiběhli na terasu.

Dvojčata Jim a Martin si byli podobní jako vejce



vejci. Měli světlé vlasy zrzavé barvy a spoustu pih na nose a tvářích.

„Tady jsme, ahoj!“ zamávali Aničce a Barťasovi.

O několik minut později už se v hotelovém pokoji vítala rodina Ostrovských s Gardnerovými.

„Dobrý den!“ Sir Edmund Gardner tiskl ruku profesora Adama Ostrovského. „Jak se máš, Beato?“ zdravil srdečně Aniččinu a Barťasovu maminku.

„Děkuju, dobře,“ odpověděla.

„Nemáte tušení, jak jsem ráda, že budeme znovu spolupracovat!“ řekla nadšená Melinda, manželka sira Edmunda.

Děti se vítaly svým, trochu zvláštním způsobem. Prostě se na sebe samou radostí vrhly. Dívky se zasypávaly otázkami,



každou chvíli přerušovanými dalšími a dalšími pozdravy. Chlapci si zase vyměňovali šťouchance na přivítanou – taková už jsou kluci, pořádný levý hák vyjádří mnohem víc emocí než podaná ruka. Barťas byl ale výjimka – z celé party byl nejstarší, měl tedy také nejvíce rozumu. Když chtěl podat ruku chlapcům, kteří ho plácali po rameni, nemohl jim přece zůstat nic dlužný. Dospělost a dobré vychování je jedna věc, ale pořádné přivítání po chlapsku je něco docela jiného.

Ještě štěstí, že se mnou slečna Ofélie procvičovala angličtinu. Teď si budu moci klidně popovídat s Mary Jane, ne jako loni, kdy jsem jen tak kuňkala, pomyslela si Anička, i když se jí nechťelo projevovat uznání k pedagogickým nárokům slečny Lýčkové.

Barťas si už asi po pětadvacáté plácnul s nadšenými dvojčaty.

„Čelem ke mně, klonové!“ utahoval si z dvojčat. „Vy jste teda vyrostli. Teď už vás od sebe nepoznám, ani kdybych se rozkrájel. Který z vás je Jim a který Martin?“ ptal se a předstíral, že je nedokáže rozlišit. Ve skutečnosti měl Jim trochu odstátější uši.

„Já jsem Martin,“ představil se Jim.

„A já zase Jim,“ představil se samozřejmě Martin.

Pak vybuchli smíchy, protože byli přesvědčení, že se jim podařilo Barťase pořádně napálit.

„Víš, že jsme v šermu nejlepší na škole?“ pochlubil se Jim.

„To je báječné! Gratuluju!“ Každému z chlapců Barťas mužně stiskl dlaň.

„Chceš vidět, co všechno už umíme? Dáme si souboj?“ Dvojčata chtěla předvést staršímu kamarádovi, co se naučila. Barťas byl v šermu také dobrý, uměl se ale rovněž ohánět těžkým mečem, což se oběma chlapcům nesmírně líbilo.

Barťasovi to zalichotilo a souhlasil s představením i se soubojem.

„Nedá se nic dělat, pokud mě vyzýváte, musím s vámi do střehu!“ odpověděl s úsměvem.

„Kluci, dejte Barťasovi pokoj, vždyť sotva přišel. Určitě je po dlouhé cestě unavený!“ snažila se Mary Jane zmírnit Jimovo a Martinovo nadšení.

„Tak dobře,“ ustoupila dvojčata.

Barťas jí za to byl vděčný, ale věděl, že dvojčata jsou živel, který se ne vždy dá ukočírovat, a že jim bude muset několik minut přece jen věnovat, protože mu jinak nedají pokoj. Také si všiml, že Mary Jane zkrásněla a je mnohem dospělejší. Byla o rok mladší než on, ale už byla skoro stejně vysoká. Místo dlouhých černých copů, které si pamatoval, nosila krátký provokativní účes, který jí velice slušel. Nový účes také zdůraznil její zvláštní bojovnou povahu.



„Chceš se podívat na naše nové flerety?!“ přerušili Jim s Martinem tok Barťasových myšlenek.

„Kdepak, milácci, teď ne! Nechejte naše hosty vydechnout,“ protestovala máma dvojčat. „Pojďte se posadit, prosím,“ pozvala Ostrovské do salónu, který byl stejně jako celý byt vybavený pohodlným a vkusným nábytkem.

Rodiče se uvelebili v křeslech.

„Čeká nás spousta práce. Máme tři dny na přípravu cesty,“ oznámil sir Edmund nadšeně.

„Hned zítra se musíme setkat s egyptskými archeology. V Oddělení starověku nás bude čekat doktor Zahi Hawass,“ dodala Melinda.

Gardnerovi rádi spolupracovali se svými starými známými, které si už dávno oblíbili. S Ostrovskými se seznámili během archeologických prací v chrámu Hatšepsut v Dér el-Bahrí. Výprava polských archeologů, kam patřili také rodiče Anny a Barťase, navrátila chrámu někdejší slávu. A od té doby se obě rodiny často scházely a prováděly společně další výzkumy.

„Cítím,“ dotkl se sir Edmund svého mohutného nosu, „že máme před sebou další společný veliký objev!“ rozesmál se.

„To doufám,“ odpověděla Beata Ostrovská. „Chtěla bych co nejrychleji navštívit hrobku X. Snad v ní najdeme nápisy, které by nám prozradily jméno majitele,“ pokračovala s nadšením v hlase. „I když musím říct, že celý příběh je trochu přitažený za vlasy. Byli jsme zrovna s Adamem na konferenci v Paříži, když jsme se dozvěděli, že musíme okamžitě vyrazit do Egypta. S Annou a Barťasem jsme se sešli až tady, v Káhiře.“

Ofélie letěla s nimi.“ Beata ukázala na mladou opatrovatelku, která se zdržela na recepci a teprve teď vešla do apartmá Gardnerových s obrovským nacpaným kufrem, který nechtěla za nic na světě přenechat hotelové službě.

„To je naše drahá slečna Ofélie! Co bychom bez vás dělali?“ Sir Edmund se na slečnu Lýčkovou usmál a vstal, aby ji přivítal.

„Jaká byla cesta?“ zeptala se jí Melinda.

„Žádná sláva. V letadle jsme se dostali do turbulence!“ Opatrovatelka zbledla, jen si na to vzpomněla. „Na recepci mi chtěli dát jiný pokoj než ten zarezervovaný a ještě ke všemu bylo v taxíku k zalknutí a jsem teď mokrá jako myš!“ postěžovala si.

„Jsme přece v Egyptě, slečno, tady je vždycky vedro,“ rozesmála se Melinda.

„A nám se tady hrozně líbí,“ přidala se Anna s neústupným výrazem.

„Musíte se rychle aklimatizovat, ve čtvrtek jedeme konvojem do El Amarny,“ řekl sir Edmund. „Tam postavíme tábor a začneme s prací v hrobce X.“

„Budeme spát pod stanem? Na poušti?!“ Barťas se podíval na přátele vykulenýma očima, které vypadaly jako dvě mince.

„Paráda, co?“ obdařil Martin Barťase šibalským úsměvem.

„Neřekla bych, že je to moc dobrý nápad,“ zatvářila se slečna Lýčková kysele. „Mám spát pod stanem a tam probírat s dětmi zameškané hodiny? Všude tam polezou štíři a jiná havěť!“ vykřikla pobouřeně.



„Aspoň budeme mít exempláře na hodiny přírodovědy přímo pod nosem!“ zajásal Martin, který přírodovědu přímo miloval. Byl schopný celé hodiny strávit pozorováním mra-
venců, hlemýžďů, pavouků, ptáků a dalších zvířat. Zajímaly ho ale také rostliny a nemohl se rozhodnout, jestli se v bu-
doucnu rozhodne spíš pro zoologii, nebo botaniku.

„Štíří a pavouci jsou přece roztomilí!“ zahihňal se Jim, kterého určitě napadla další lumpárna.

„Roztomilí! Ale fuj!“ otřásla se slečna Lýčková.

„Neměj strach, Ofélie, děti se určitě budou chovat jaksepatří,“ ujistila ji maminka Bartáse a Aničky. „Budou tě poslouchat, učit se a psát všechny úkoly. Že ano, děti?!“

„Samozřejmě,“ přikývl Jim s Martinem s takovým nadšením, že působilo podezřele. „Slovo na to, že budeme jako andílci!“ plácli se do hrudi a slečna Ofélie se zatvářila, jako by ji rozbolel zub.

„Tak růžově bych to neviděla,“ hlesla a odešla s obrovským kufrem do svého pokoje, který sousedil s apartmánem Gardnerových. Byla přesvědčená, že ji čeká obrovská dřina na poušti, a tak si chtěla odpočinout.

Slečna Lýčková se zkoumavě rozhlédla po pokoji. Spokojeně usoudila, že je útulný. Dobrá nálada se jí vrátila, a tak odešla na malý balkon nadýchat se čerstvého vzduchu. Byl z něj překrásný výhled na Nil, který se leskl v paprscích slunce.

Zahleděla se do dáli a v myšlenkách se přesunula o tisíce let do minulosti. Představila si, jak po řece pluje faraonova zlatavá bárka. A hned nato sebe jako královu manželku, jak usedá na zlatý trůn...

Z krásných myšlenek ji vytrhl až jistý muž oblečený ve světlé elegantní džalabě a s turbanem. Stál na chodníku pod hotelem a hleděl na Ofélii.

Slečna Lýčková si jej chvíli prohlížela, pak se ale urychleně schovala do pokoje.

Co je to za podivného chlápka? řekla si slečna Ofélie, protože někdy bývala hodně podezíravá. *Proč hleděl zrovna na mě?* přemýšlela, mračila se a prohlížela se v oválném zrcadle. *Co když jsem se mu prostě jenom líbila? Třeba to byl nějaký arabský princ!* Slečna Ofélie se okamžitě uklidnila. „Ach, jak romantické!“ vydechla nahlas.

Rychle si upravila už tak perfektně učesané vlasy a vrátila se na balkon.

Bohužel, tajemný ctitel už byl tentam...

